

LA TUIES

— Quant t'ha donat?
— Quant o com?

LA RETAGUARDIA

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

(1) LA DÉCIMA DE NADAL POR RUFASTA, HOMBRE CABAL (2)

Ya se acerca Navidad y en día tan placentero en que el mozo, el vigilante, el sereno, el basurero, el vendedor de tramusos, el «botones», el barbero, el chico del limpiabotas y la suegra del portero os pasan la decimita con equidad y salero. Rufasta, que saben todos es cumplido caballero, ha escrito también su décima escrita con mucho esmero, pues espera recibir por carro o por recadero un gavadal de presentes en especies o dinero que promete consumir sin ayuda de tercero desde hoy, que es Noche- (buena, hasta el día seis de enero. Rufasta, que haciendo chis- (tes se nos pasa el año entero para hacer reír a todos y que olviden el merdero del alza de subsistencias, de la cuenta del casero, de la gente que no paga y el bolsillo que está a cero desea a cuantos le leen que en el año venidero todos se vean colmados de alegría y de dinero. Que baje el precio del pan,

del tocino y del carnero, que las suegras no hagan (morros, que sea honrado el tendero, que haya caliqueños fuertes, que no maree el casero, que la Rambla quede libre, que no escriba Carretero, que el «Barcelona» otra vez sea campeón futbolero, que se acabe la Reforma y que se inaugure el Metro. Señores: deseo a todos un bienestar duradero y me largo por el «forro» por no ser más romancero. Y ya saben: a mandar, a mandar... por recadero u otro medio de transportes turrón, vino o un cordero, todo será recibido como el maná milagrero. A mandar, pero no cuentas del sastre o del adroguero, que Rufasta no está en fon- (dos ni estará por mucho tiempo.

Rufasta
Escribidor de decimitas y ex jefe superior de un negociado de «La Virreina».

(1) *Ca bal cada día menos y cuent cada día más. (Nota del Amo).*

(2) *Bal més pendrà's en broma a E Rufasta que aplicar-li la l lei de juga (Nota del caixista).*

LOS REGALOS QUE RECIBIRÁN PARA NAVIDAD LOS PRONOMBRES(1) BARCELONESES

El maestro Luna: Un grapado de chicas guapas para el «Tivoli».

Pepe Alfonso: Diez y seis cajas de calzoncillos de listas para epaiar a sus admiradoras.

Carranza, el de La Noche: Una información sensacional.

Pico: Un tratado de elocuencia.

Pérez de Rozas: Un específico para adelgazar.

Carballo: Un procedi miento para levantarse más tarde.

Maynás: Ocho frases del ex senador, con el debido respeto.

Godó: Doscientas sesenta y cinco esquelas para La Vanguardia.

Moragas: Dos docenas de chistes nuevos de trinca.

José M. Junoy: Un tratado de claridad.

Bonet: Seis tickets ban- queteriles.

LA TUIES: Salud, pesetas y gr. m. g. a.

(1) Según Pico, el ex senador.

ACTO MERITORIO

En los Cuatro Cantones, un miembro de la junta de Protección a la Adolescencia recogió a una muchacha que acaba de venir de Rellinás y que le dijo que iba perdida. El buen hombre la llevó al Ayuntamiento a presencia del señor Merino, y éste, que, haciendo honor a su apellido, conoce el paño, puso el lío en claro. Resulta que la chica, allá en su pueblo, le pasó no sé qué cosa en un pajar durmiendo la siesta con su novio, que debió ser, sin duda, una cosa gorda, y como que en este mundo no hay que desperdiciar las ocasiones, los padres la hicieron casar on el mostrenco, mandaron

la criatura a una parienta que vive en Descuernael-buey (Soria) y colocaron a la payesa en casa de unos señores de la calle de las Cortes, esquina a la de Giriti, para que les criara un rorro. La chica, claro, cuando la preguntaron qué venía a hacer a Barcelona, dijo que iba per dida, y de aquí la infusión, que diría Pico. Al heroico ciudadano que tanto vela por la salva- guarda de la castidad y la inocencia le darán sus ami- gos, el domingo que viene, un banquete en el «Bar. A. Tillo», de la calle del Saco. Quedan invitados a tan solemne acto los socios de «La Lira Ultramarina» del «Pensil Recreativo» y de «La gota de leche».

— Vostès no em recorden, veritat?
— Ai, no, senyor, no tenim el gust...
— Doncs, vinguin amb mi, i el tindran de seguida.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOU

Entreacte

Recollit al Liceu, una d'aquestes nits:

— No, jo de la senyora B... no puc dir-ne mal. Amb prou feina si la conec. He sentit, vertaderament, explicar-ne coses escandaloses... Però em guardaré ben bé de criticar a qui no he tractat a fons...

— En efecte, donya Clotilde — respon un jove poeta, tan inspirat com impertinent —, prou feina té a criticar a les seves concixenses íntimes...

Els inconvenients dels deutes

Ha escrit varies obres amb gran èxit, ha col·laborat en molts periòdics i ha publicat, relativament ben pagades, varies novel·les. Malgrat això, com que duu una vida fastuosa, no té mai un cèntim.

Un jove reporter d'un rotatiu nocturn barceloní de recent creació, anà no fa molt temps a fer-li una entrevista i el trobà despatxant un voluminós correu.

— Declaracions? — li preguntà l'escriptor —.

No farem pas res. Estic de feina fins al coll. Miri: tot això són cartes per contestar.

— Ja comprenc... — respongué, afalagant-lo, el jove plumífer —. Hi ha tanta gent que el sol·licita, tants editors que li demanen obres, tants músics que volen col·laborar amb vostè...

— Això no tindria cap importància. Lo peliagut és respondre als que em reclamen els diners que m'han deixat...

I, afegí, en un to de disgust irrefrenable:

— Després de tanta feina com té un a donar *sablaços*, només falta que encara et facin perdre els temps inventant pretextes per a no tornar-los... lo que els hi deus!...

Entre campions

Ara que l'esport està tan de moda, no vindrà malament contar una petita anècdota a la que serví d'escenari fa bastants anys, la terrassa del «Continental».

Llavors no hi havien pas campions de boxa, però hi havien atletes de circ. Un d'aquests, el famós alemany Mattius, conegut als cartells per «Moloch», estava assentat un matí al «Ribas» i tingué l'idea de comprar un il·lustrat.

No volent donar propina al cambrer que li anés a cercar — llavors no hi havien *botones* — se n'anà ell mateix cap al kiosk veí, no sense deixar abans una quartilla davant la «cruche» d'odorosa cervesa, encara quasi intacta, que deia així:

«El que està prenent aquesta cervesa és el famós atleta «Moloch» que, tornarà d'aquí cinc minuts. Ull viu!»

Quan el famós «Moloch» va tornar, la «cruche» estava buida. A sota la quartilla en trobà una altra que deia:

«El que s'ha begut aquesta cervesa és el famós corredor a peu «Camallarga» i no tornarà! No val a badar!»

Pels nostres soldadets

Sol·liciten una padrineta de guerra, ben carinyosa i amatenta. En Faustí Vidal, de la primera companyia del batalló expedicionari de Cantàbria, número trenta nou, de guarnició a Batel, i els soldats del regiment d'artilleria de muntanya, 8.ª bateria, Ceuta, N'Isidre Creus, En Basili Mayoral, En Jaume Prunes i En Modest Caralt.

Ens diuen que lo mateix els hi és que siguin modistetes, dependents del «Siglo», floristes, sarauistes de la «Bohèmia» o taqui-meuques. Apa, doncs, pubilles sense promès. Què espereu?

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

L'home de la sort

EN Vallespí estava desesperat. No obstant, tenia els seus motius; paraula d'honor! Figurin-se que feia ja vuit dies que, a la recerca d'uns amors insans, havia traslladat la seva llar a Banyoles, on el matrimoni Guasch hi passava uns dies, i encara no havia pogut fer a la dona ni un trist petó.

Ell creia que el marit, distret amb les excursions, els deixaria sols alguns moments. Però, no. Aquest estava tan satisfet de què En Vallespí els acompanyés en aquella estada, que no el deixava ni a sol ni aombra.

Un dia — oh dia feliç en la vida d'En Vallespí — un aconteixement inesperat li permeté fer un petó a l'adúltera senyora d'En Guasch. Anaven tots tres passejant-se per un lloc bastant solitari, quan En Guasch exhalà aquesta exclamació:

— Mireu què hi ha, aquí a terra!

Vostès es creuran pot ésser que era la tomba de Tut-Ahn-Kamen, un autògraf d'En Maura i Montaner o una de les bales que s'utilitzaven per a

— No sé, però, trobo que si fos veritat que a Marte hi han habitants, des d'aquí baix veuríem alguna cosa.

disparar la carabina d'Ambrosi. Doncs, no, senyors. Eren deu cèntims. Deu miserables cèntims, però que En Guasch recollí amb voluptuosa fruïció, puix era més avar que l'Harpagó en persona.

Ja comprendrà el llegidor que els dos amants no hi varen perdre el temps mentre el babau d'En Guasch s'ajupia a agafar els deu cèntims. Els seus llavis s'uniren, un moment només, però amb exquisida fruïció...

— Mireu, mireu! — repetia En Guasch —. Oh! I és bona! Jo em pensava que era estrangera o era de plom!

Allò fou un descobriment per la dona d'En Guasch i d'En Vallespí. Des de llavors, el marit sempre feia troballes. Botons de nàcar, agafadors de corbata, mocadors de butxaca, lligacames, i fins un magnífic cinturó de cuir, que el bon home portà triomfalment a casa...

Una tarda, estaven tots tres al saló de l'Hotel i En Guasch obirava la carretera amb uns prismàtics.

— Me'n vaig de seguida — exclamà de prompte —. Allà lluny, he vist una cosa al mig del camí. Per mi són dues banyes, d'aquelles de panòplia...

I la dona encantada de què el seu marit guil·lés, no pogué menys que exclamar:

— Dues banyes? Treu-t'ho del cap, home, treu-t'ho del cap! No comprens que no les podries veure amb els prismàtics?

CINTET DEL TURIA

— Avui, per fi, he decidit tirar-me a l'evolucionisme.
— I ara! Que no em tens a mi per aquestes coses?

Els imperiosos motius

(Comèdia en tres lletres)

I

«Senyor President de l'Associació Protectora de la Cria del Porc Singlar.

Present.

«Distingit senyor meu i company:

«La coincidència de celebrar-se aquesta mateixa tarda la junta general d'accionistes de la Companyia malaguena per a l'Exportació de cues de pansa, de la que, com vostè sap, és accio-

nista la meua Societat, m'impideix tenir el gust d'assistir, com hauria estat el meu desig, a la reunió que té aquesta tarda, la benemèrita Associació de la seva digna presidència. Adjunt tinc el gust de remetre-li una lletra oficial delegant el meu vot en la seva persona, del que pot fer ús com cregui convenient. Ningú millor, en efecte, que vostè, està identificat amb mi respecte a les mides a pendre per a que els esforços de la nostra entitat a favor del foment i reproducció del Porc Singlar tingui l'efectivitat deguda i la nostra tasca ens coluqui a l'alçària que mereix una societat tan ben regida per la Junta de la seva Presidència.

«Pregant-li un cop més dispensi la meua absència en atenció als imperiosos motius que m'ho impideixen, li dono les gràcies a la bestret em repeteixo de vostè afectíssim amic i company,

JORDI DE PICAPINYES

I

«Senyor President del Concell d'Administració de la Companyia Malaguena per a l'Exportació de cues de pansa.

Present.

«Distingit senyor nostre:

«Tenint el vostre gerent, senyor Picapinyes, que assistir aquesta tarda a una reunió de junta d'una societat de la que és vocal segon, i que coincideix amb la celebració de la junta general ordinària d'accionistes, lo que l'impideix ésser-hi present, com hauria estat el seu desig, tenim el gust d'incloure-li una delegació, degudament signada, adherint-se als acords que la majoria d'accionistes prenguin en benefici dels interessos de les nostres dues entitats.

«Pregant-li ens excusi i esperant es farà càrrec dels imperiosos motius que impideixen al nostre gerent, senyor Picapinyes, l'assistència a la junta general, restem sos affs. s. s.

q. l. b. l. m.,
LA RUIXADA

Societat de Segurs contra Incendis. — Jordi de Picapinyes, gerent.

III

«Fifi: A les cinc ens trobarem a cà'n Verdura. Et fa un petó el teu

OR D

Per la còpia,
R. E. TALLET

— Escolta, Lluis: si ara vingues el papà, què passaria?

— Una cosa molt senzilla: un jove a mig vestir per aquella finestra.

Antologia de frases populars

«VES PER ON!»

L'origen d'aquesta frase, a l'inrevés de moltes que es perden «en la noche de los tiempos», es troba en una nit de *juerga*, celebrada fa bastants anys a cà la Tereseta del carrer de Tarascó, mansió amorosa, avui desapareguda i que guardava, com un tresor, tot el flaire i l'encís de la vella Barcelona.

Per aquell saló, amoblat amb una gran taula i unes otomanes recobertes d'hule imitació pell, anava el famós colomista, senyor Macià, un senyor que vivia de renda i es passava els dies al colomar de casa seva, situada al carrer de la Tapineria, i les nits a cà la Tereseta, on xarrupava dues o tres copes de coryac diàries, mentre la Pepeta, la rossa i riallera Pepeta, a qui després li va donar per casar-se i tirar-se a la bona vida, pobreta!, li cantava aquella cançó, que ha restat cèlebre entre el *folk-lore* nandulandesc de Barcelona:

*Ai Macià,
 Ai Macià...
 vostè és l'únic home
 que me'ls fa baixar.*

referint-se, naturalment, a uns coloms que quan li fugien del seu colomar no baixaven altra cop fins que el senyor Macià pitava amb el seu xiulet, que al dir de les noies d'aquella casa, que li havien tocat molts cops, era un xiulet privilegiat.

Veu's aquí que una nit, el senyor Magí, que aquest era el nom del nostre corrido colomista, va beure dues copetes de més i se n'anà a fer una estoneta de barrila amb la Pepeta, a l'habitació del mig. Al cap d'una estona que hi eren, es sentí que discutien tots dos, fins que per fi s'acallaren les seves veus, prova segura de que ja s'havien posat d'acord i de que en aquells moments, ell, almenys, no devia pas precisament avorrit-se.

Quan sortiren tots dos, la senyora Tereseta es cregué en el deure de preguntar:

— I doncs, què redimontri discutieu?

— Res: que aquest, en lloc de voler entrar per la porta de davant, volia fer-ho per la de darrera.

Efectivament, l'habitació del mig tenia, i això tu, llegidor, si ets dels clàssics barcelonins i hi havies estat, ho recordaràs perfectament, tenia dues portes: una que comunicava amb el rebedor i una altra amb un quarto que donava al celobert.

— I ara! — contestà la senyora Tereseta —.

Ves per on!

I la frase féu gràcia i encara corre.

L'ARXIVER DE LLOFRÍU

— On vols que enem a fer el ressofó?
 — Allà on tu vulguis. Tots els meublés són bons, per aquestes coses.

L'honra de Cadascú

VAIG trobar, aquella nit, al Maxim's, a la Conxita, ex aprenenta de casa, amb un barret descomunal i uns brillants grossos com cigrons.

— Apa, noial — li vaig dir —. És veu que has fet sort! Com ha anat, això?

— Sí... Miri — em va respondre —. Coses de la vida.

— I què fas, ara?

— Sóc cupletista. No ha vist als cartells de l'«Ideal Concert» l'anunci de la Conxita Boix? Sóc jo...

— Ah, sí! Però tu no et deies pas Boix, de cognom. Et deies Pi...

— Sí... en efecte, però sap? a la mamà li hauria sapigut pot ésser greu...

— I llavors...?

— Llavors he adoptat el cognom de la senyora Magdalena, la meva padrina...

B. ARRILA

**AQUEST NÚMERO HA SIGUT PASSAT
 PER LA CENSURA MILITAR**

Va ser pitjor el remei

QUAN l'Abelard hagué acabat la seva relació, el doctor Armengol li donà un copet amistós als genolls i agafant paper i ploma, contestà persuasiu i amb to convincent:

— No tingui por, amic meu, això no serà res. Miri, vagi a cà'n Segalà, adquireixi aquestes injeccions de *Leonal*, dongui'n cada nit, abans d'anar al llit, una a la seva senyora, i veurà com recobrarà les ardències amoroses que segons vostè, fa un quant temps ha perdut.

— Vo dir, doctor?

— Segueixi aquest tractament i veurà com és oli en un llum.

L'Abelard seguí al peu de la letra les instruccions del doctor i, efectivament, la seva esposa recobrà poc a poc les energies que d'un quant temps ençà havia ben perdudes.

El xicot estava més content que un simi quan se li posa davant una dona guapa i seguia el tractament del doctor amb tot l'entusiasme. Però... l'alegria va durar poc. Un dia comparegué a casa el metge, trist, demacrat, respirant fatigosament.

— I doncs, què li passa, Abelard, que el veig tan desmillorat?

— Un desastre, doctor, un desastre!

— Que no va anar bé el meu tractament?

— Massa! És veu que el *Leonal* va fer tant l'efecte, que la dona, després de deixar-me esgotat i fet un pellingo, m'ha fugit amb un domador!

Quissos..

ES ja un axioma que si els gossos tinguessin cartera, serien el més formidable enemic de l'home. No dubteu de que un gos, sota la falsa cobertora d'una fingida fidelitat, és una mala persona. Nosaltres havem arribat a una conclusió fatídica: com que ells van sempre de quatre grapes, tenen enveja de l'home i volen obligar-lo a descendir a la seva mateixa condició rastrera. L'història no ens parla de com va néixer el primer gos, però si ens en parlés, estem segurs que el faria sortir d'un desig de senyora pre-històrica. Perquè les senyores — fins les pre-històriques — sempre han tingut desitjos extravagants i per satisfer-ne un d'aquests, devia sortir espontàniament el primer quisso. S'ha de fer una «Lliga de l'home contra el gos! Però no una «Lliga» fàcil de desfer, com les lligacames de les senyores, sinó una Lliga ferma, que apreti, que no es desfaci per més que estirin; un flag es-corredor, seria la millor Lliga i el carretó dels gossos el local social més adequat. Si els gossos volen que s'els respecti, que es limitin a fer del seu ofici i que no es posin allà on no els hi pertoca, menjant-se el millor tall en lloc de guardar-lo com té per obligació tot gos que sap quins són els seus drets i els seus deures. S'els hi ha de posar clarament aquest dilema: O gos, o res! Que triïn. O tornen al seu estat primitiu de defensors de l'home, o els eliminem d'aquest planeta sense compassió. Ja n'estem tips de tantes «perrieries». Fora gossos, que és com si diguéssim: fora trans!

L'egoisme dels homes

QUAN la Caterina i la Roser es troben a cà la modista, i això ocorreix força sovint, després d'adreçar-se mútuament els seus miraments carinyosos elogis pel barret, les sabates o l'abric nou, comencen a parlar malament dels seus respectius marits.

— Jo — diu la Caterina — creu-me que n'estic avorrida. Sinó perquè el cosinet Enric és tan bo i m'estima tant...

— No me'n parlis — respon la Roser —. A mi, amb el meu marit em passa tres quartos del mateix. L'altre dia vaig sapiguer una cosa horrible!

— Què dius, Roser?

— Horrible, horrible! Figura't que està enterat de que l'enganyava amb En Carles!

— Et devia fer una escena...

— Ni una paraula! Això és lo més terrible de tot! A mi ni m'ho va dir, però agafà a la mamà i li digué: Miri, jo ja sé que la Roser m'ha fregit, sap? però a mi, plim! Menys feina a la nit, ja li diré. Ho veu que té dona jove i l'estima massa no es fa vell.

Ja ho veus, en lloc de matar-me, amb lo que m'hauria demostrat que m'estimava, es queda tan tranquil pensant que així pot reposar més. Ai, Caterina, i que en són d'egoistes els homes!

KAR PANTA

Joc de poques taules

EN Ricard, jove corrido, estava malalt. Res, gangues de l'ofici. Com que era home previsor, se'n va anar cap a cà l'especialista, un senyor molt simpàtic que té la clínica al carrer de Sant Pau.

— Venia — li digué — perquè estic malalt, compren?...

— Sí, sí... Ja ho suposo, que està malalt. Si estés bo, no vindria pas. Vingui, que l'examinaré...

El doctor féu un detingut reconeixement de la part malalta.

— Aquí, amic Ricard, caldrà fer córrer un xic el bisturi... No pas tot seguit, però sí, dintre uns dies, després d'haver-hi aplicat una pomada que ara li receptaré... De totes maneres, no tingui por, que no patirà gaire...

— Així, això serà joc de poques taules...

El metge somrigué.

— Oh! Només d'una. De la d'operacions...

MARCEL TERRA

"La mare balena"

EN escriure aquest nom no em refereixo al famós llibre de contes catalans publicat no fa gaire temps, sinó a una deliciosa criatura que fa

les delícies de la gent d'upa i s'està en una torre del carrer del Putxet.

Encara que només té vint-i-sis anys, ha començat ja per ella l'edat en que el cos abandona l'esveltesa de la primera joventut per adquirir un adorable, encara que a voltes excessiu artodoniament.

Això la desespera. Ella ha provat una pila de remeis: caminar molt, no menjar carn, pendre té, però tot és en va. En poc temps el seu pes s'ha elevat de vuit kilos.

— Em torno grossa com una balena! — sospirava l'altre dia, en una reunió, després d'haver ballat un vals amb el jove marquès de N.

— A mi m'agradaria ésser En Jonàs! — respongué la seva parella.

— En Jonàs?

— Sí... Perquè va passar dintre la balena tres dies i tres nits!

LL. I. MACK

L'abim

Li diuen «La carnicera» perquè, abans de fer de dona galant, treballava d'ajudanta en una taula de moltó a la plaça de Sant Antoni. Ara ja té una torreta modesta al Guinardó, un abono d'auto, uns quants brillants i una llibreta, bon xic important, a la Caixa d'Estalvis, perquè ella és una noia previsorora que no vol, un cop sigui vella, tenir la fi de certes heroines d'En Lluís de Val.

És clar que «La carnicera» no es contenta amb el vell protector que la subvenciona generosament, i té, a hores perdudes, un amigué del cor cada temporadeta...

Darrerament, es va enamorar d'un xicot alt i gros que li va semblar que en els combats de l'amor es comportaria com un veritable atleta. Però les apariències enganyen, i el noi va resultar-li més fluix que el vi de trenta aigualit.

«La carnicera» va plegar veles aviat.

— Entre nosaltres ha acabat tot — li digué —. Amb això ja ho saps, espavilat, noi.

— Però... per què?

— Per res. Perquè entre tu i jo, hi ha un abim.

— Damunt d'un abim s'hi pot posar un pont...

— D'això em queixo precisament: de que tu ets incapaç de posar-hi ni una palanca.

K. BRETA

— Qui és aquest senyor que ara entra?

— Una bellíssima persona. És un bon home que l'ho dona tot.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xarxes de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Sentiment motivat

EREM tota la colla del despatx. Darrera el vehicle fúnebre, nosaltres cremàvem cigarrets, amb la idea, un xic egoista, de que, al morir, En Farré ens havia proporcionat, sense voler, l'ocasió de fer festa aquella tarda de primavera en que la brisa del Mediterrani agradablement fresca, ens orejava tot passant per la carretera de can Tunis.

— Pobre xicot! — deia En Bonell, el tenedor de llibres —. S'ha de confessar que era un excel·lent empleat i un bon company.

A dir veritat, En Bonell no exagerava. En Farré, que havia entrat de meritori a la casa i l'havia abandonat per anar a l'altre barri essent-ne el primer viatjant, reunia totes les condicions demanables per a ésser considerat allò que dintre les cases de comerç se'n diu: un bon element. Actiu, discret, s'havia creat una situació, s'havia casat, era pare de dues criatures i, quan començava a gaudir d'una relativa tranquil·litat a força de sacrificis, una pulmonia doble se l'havia endut.

Entre els que formàvem la fúnebre comitiva, un nomé, donava proves de vertader dolor. Era el seu ajudant, el que l'acompanyava en els viatges d'inspecció, un noi nomenat Domènech, que havia entrat a la casa recomanat pel difunt, de qui era íntim amic.

— Pobre Domènech! — exclamàrem quan veiérem les mostres de profunda aflicció que es denotaven en el seu posat. — Aquest sí que la sent de debò, la mort d'En Farré!

En Bonell, que era un gat dels frares amb compte obert a tots els bars nocturns i llocs d'esbarjo, somrigué socarronament i ens va respondre:

— Naturalment! Era l'ainant de la seva dona! Qui sap si ara s'hi tindrà de casar!

FAR BALÀ

Tenia raó

ES inútil — li vaig dir jo —. No la segueixis, que no en treuràs res. No és pas el que tu et penses. Però, En Gabriel, el meu company d'excursions noctàmbules, insistia:

— On vols que vagi, sola, una xicota de la seva edat, a quarts d'una de la nit?

— Què sé jo! A lo millor és una taquillera de cine, o una dependenta de l'American Bar...

Cal afegir que jo, en aquella llunyana època de la meua joventut, era considerat entre els companys com una mena d'enciclopèdia de la grimègia. No hi havia casa d'esbarjo, recó propici per a aventures, hotel amoblat on no em coneguessin. Als concerts, jo era més popular que En Cantidades, i a la Delegació de les Dressanes, m'hi havien dut ja detingut tants cops per escàndol, que ja m'havia fet amic del comissari i dels agents.

Malgrat, doncs, aquesta indiscutible autoritat meua en matèria tan delicada, En Gabriel volgué insistir:

— Et dic que et clavarà un miquet de mil dimonis, i t'estarà bé, per ximple. Mira, si vols continuar seguint-la, fes-ho, però jo, et deixol!

I me'n vaig anar a seure una estona al Palace.

L'endemà vaig sapiguer el final d'aquella aventura.

En Gabriel va aconseguir posar-se al costat de la desconeguda, i li digué alguns mots apropiats a les circumstàncies.

Però aquesta, com jo ja havia previst, es girà i li digué, amb to enèrgic:

— I ara! Que m'ha pres per una dona de la vida?

El meu amic no era dels que es donen per vençuts a la primera escaramuça. Li demanà perdó, li digué que li agradava molt, anà allargant la conversa...

Al cap d'un quart ja li havia proposat una escapatoria al «Xalet».

— I ara! Per qui m'ha pres? Que es creu que jo sóc una dona de la vida? — tornà a dir l'ofesa dama.

Una hora després, ja hi eren. Passaren una estona deliciosa. En Gabriel, a qui agradava quedar bé amb les senyores, es tragué de la butxaca un bitllet de cent pessetes i li donà.

— I ara! — tornà a repetir llavors la dona —. Vint duros només? Per qui m'has pres? Que et creus que jo sóc una dona de la vida?

BARBA GROGA

Un promès espavilat

QUAN l'Angelina hagué corregut la Ceca, la Meca i la Vall d'Andorra, i tingué arreplegats una trentena de mils duros, es retirà del «negoci» i buscà en l'amable solitud de la torreta bonanovenca, la pau i la tranquil·litat tan ben guanyades en deu anys de treballs forçats per aquests *meublés* de Déu.

Havem dit treballs forçats, i no en treiem ni una malla. Si l'Angelina s'havia llençat a aquella vida de plaer i de disbauxa, no va ésser perquè hi anés, sinó perquè s'hi va trobar. Res; les circumstàncies, el destí, la *planeta*, tot havia fet feix per a que l'Angelina als catorze anys s'obris de cames per primera vegada i seguís obrint-les per segona, decena i mil·lèsima voltes, fins als veint-i-sis, que és el moment històric en que la trobem tota aciençada i recollida en la seva torreta, en companyia de la senyora Tula, que des de la primera ensopegada la va adoptar com a filla i que mai més l'havia deixada, pel compte que li tenia.

— De manera, Angelina, que ara em surts amb aquesta?

— Sí, *mamá*, em vull casar. Vull ésser una bona esposa, una senyora respectada i, si possible... una bona mare.

Una volta més es confirmava l'axioma de què totes les nostres donetes porten dins una mare de família. I qui diu dins, diu entre cames.

— Res, res: mirarem de sortir-ne.

Tot va ésser qüestió d'unes quantes sortides pel passeig de Gràcia, per les Rambles, i demés fires ciutadanes i, com que la noia feia molt goig, al cap d'un mes ja tenia promès formal, que entrava a casa i festejava com és llei i costum en les noies casadores.

Cal que vos expliqui quines són les lleis i les costums dels bons festejadors? No n'hi ha necessitat, veritat? Lo de sempre; unes apretades de mà, unes mirades de vedell emmamellat, uns petonets, uns botons que es descorden, unes faldilles que s'alcen, unes mans que fan filigranes de tecleig, etc., etc. Ja vos ho he dit: lo de sempre.

En una d'aquestes sessions de floritures dactilars i manuals, la senyora Tula, cregué trobar-hi motiu suficient per a comprometre a En Lluís i precipitar la boda, ja que no era qüestió de perdre temps exposant-se a que tot se n'anés en orris.

I en un moment en què els dos colomets estaven més encaramelats, féu irrupció en la saleta on hi havia la parella, fingint un gran esverament davant del quadre que se li oferia.

Ella, les cames obertes, recolzada contra el respall del sotà i els ulls en èxtasi, deixava fer. Ell, perduda una de les mans per entre puntes, raudes i entredosos, es guanyava la vida com un lladre.

Donya Tula, exclamà rabiosa, en un to de característica de melodrama esverador:

— Això no pot seguir! Anen massa lluny en les vostres coses! No hi ha més remei que anar per feina, enllestir els papers i, que vos tirin trona avall!

En Lluís, que, a la *cuanta*, ja havia notat en les seves exploracions que tractaven de donar-l'hi gat per llebre, volgué iniciar una prudent protesta, que donya Tula tallà en sec:

— Res d'excuses ni dilacions. Això s'embolica massa! O sinó, digues, què hi buscaves per aquí sota, eh?, què hi buscaves?

En Lluís, decidit a no deixar-se engatussar, tingué un moment de fermesa i, encarant-se amb la *mamá* postissa:

— Què hi buscava? — preguntà.

— És clar! No hi devies pas buscar agulles!

— No, però, li diré: és que m'ha caigut el rellotge i mirava si el trobava...

— El rellotge? — repetí donya Tula obrint uns ulls com unes taronges.

— Sí; però es deu haver entafurat en algun recó, i, com que la *cosa* és tan gran, no hi ha manera de trobar-lo, i això que fa mitja hora que furgol!

No cal dir que es necessità una bona dosi d'aiguana per a retornar a l'Angelina i a donya Tula.

L. B.

La ingenuïtat de la Flora

EN Badó, descarregador del moll, va arribar aquell vespre a la taverna d'En Julià, on passava un parell d'horettes jugant a la bescambrija, més enfurrunyat que si l'haguessin deixat sense màquina.

— Què teniu, Badó? — li digué En Roc, el seu company inseparable—. Sembla que vos passa alguna...

— Que si em passa? Una i més grossa de lo que vos podeu figurar!

— Que pot ésser teniu la dona malalta?

— Malvinatge la dona! Ella té la culpa de la més gran part del què em passa!

— Què vos passa, doncs?

— Que la Flora m'ha fugit de casa!

— Què diu, ara?

— Lo que sentiui!

— I no se n'ha pas anat sola, naturalment?

— És clar que no! i, mai dirieu amb qui ha guillat?

— Amb algun *mosquitet* d'aquests que tenen pasta i entabanen a les pobres noies, segurament. Ah, maleïts sigan els burgesos, que són la ruïna i la deshonor del país! El dia que guanyin els nostres...

— Bé... i qui són, els nostres?

— Encara no ho sé ben bé. Els de la *aposió*. Els que estan a la *aposió*, els que sempre protesten, aquests són els nostres... I qui és el que diuen que s'ha endut la Flora? Un fill de burges, segurament...

— Si fos això, menys mal!

— Doncs, amb qui ha fugit?

— Amb un ningú. Amb un pelacanyes. Amb el xofer de l'amo.

— Que tontal!

— Oh! Encara no ho sabeu prou... Figureu-vos que l'amo li oferia automòbil i tot, i sense casat-s'hi, encara...

SINET DEL TÚRIA

Conte premiat del número passat:

LA MINYONA DEL SENYOR BARTUMEU

— Cregui, donya Elvira, que és el model ideal per anar al Cine. S'estalvia molt de temps.

El pacte recíproc

EN les columnes de successos dels grans periòdics, es veu, amb bastanta freqüència, el títol de «Caiguda desgraciada». Això ens fa pensar, a voltes, que en el món hi han caigudes afortunades, ja que els reporters fan aquestes distincions.

Per a demostrar que aquest darrer extrem és cert, no hi ha com contar l'història de l'Adelina, la xamosa amigueta d'En Julià, conegut corredor de neumàtics. Figurin-se que la noia no tenia a ningú més que la seva pobra mare, una dona grossa i bigotuda, que sempre estava plena de dolor i a penes podia treballar. A l'Adelina tampoc li agradava gaire llevar-se al matí i anar a rentar cubells de roba, o aguantar criatures, o rentar plats o fer ganxet, que tot ho va provar i en res d'això posava afició. En canvi, es moria per les sabates de gamusa, per les capes de seda, els abrics de pells i els collars de perles. A més d'això, li agradava molt ballar i es moria per les pel·lícules d'episodis, en aquelles que surt «el hombre más guapo del mundo».

Explicat tot això, no té res de particular que la noia caigués en mans d'En Julià, sarauista de l'«Iris», i que aquest la portés un diumenge a la tarda al «Xalet» a veure si era veritat allò que ella deia de que li agradava tant la dansa, que hauria ballat un shimy a la punta d'un punxó. Ja ho crec que va ballar i saltar, l'Adelina! De pas, la xicota es va convèncer de que allò era molt més agradable que rentar cubells de roba i que els punxons no feien el mal que afirmaven algunes amigues seves, cautes i timorates. Resultat, que En Julià va posar un pis esplèndid a l'Adelina i a sa mare, que aquella tira ara d'auto, de gos de luxe i gasta robes del «Gran Gerard» i de cà'n «Modes Marinette».

Però tot això no li sembla prou, i l'altre dia, després d'haver tingut una llarga conversa amb En Julià, agafaren tots dos l'auto i se n'anaren cap a cà'l notari, on van firmar un llarg document.

Moments després, l'Adelina arribava al «Royal», on l'esperava per pendre el té la Claudina, la seva inseparable companya.

— I doncs, Adelineta — interrogà aquesta, carinyosament —, com és que has trigat tant?

— Hem anat amb ell a cà'l notari, saps? És qüestió d'assegurar-se el pervindre.

— Ah, ja! Et deixa, quan es mori, la seva casa del carrer de València, oi?

— No... Legar-me-la, no, però em deixa disfrutar de les rendes.

— Està bé, està bé! — respongué la Claudina —. Al cap d'avall, no feu més que un pacte de reciprocitat.

— Per què?

— Perquè ell et deixa disfrutar de les rendes i tu el deixes disfrutar del teu llit...

A. K. PARA

Diu La Vanguardia:

«El marqués de Magaz terminó diciendo: — En la Sociedad de las Naciones hemos encontrado siempre un franco y decidido apoyo de Francia».

Es natural que l'apoi de França sigui franc. No serà pas lliura esterlina...

D'una nota oficiosa del Govern civil:

«El art. 2.º de dicha disposición autoriza a los gobernadores civiles para que oyendo a la Jefatura del Distrito se puedan ampliar las cortas.»

I com ho faran per ampliar les *curtes*, aquests senyors? Les estiraran per algun procediment nou?

La Noche, el nou i flamant rotatiu vesperí, publicava dijous un article de «su particular amigo» l'ex senador En Joan Pich i Pon, tractant de la necessitat de que el decret d'inquilinat es prorrogés a gust dels propietaris.

I el dia anterior havia estat firmada a Madrid la pròrroga quasi sense modificacions...

De la vida alegre

HA obert les seves portes, després de bastant temps d'abstinència, «La Buena Sombra», convertida en cabaret servit per nenes. El *manager* del local és En Pier, bon amic nostre, excel·lent noctàmbul i home que sap de què va. Li desitgem que amb «La Buena Sombra» s'ompli la bossa, que si després la vol buidar se li mancaran per això gentils veïnetes del carrer Oudin Ginjol que el deixaran *exhausto* en un tres i no res.

A l'«Edén» ha debutat la Carmeta Arenes. Es tracta d'unes *arenes* on hi descansariem — o ens cansariem — d'allò més a gust, si ella ho consentís, que ens sembla que no. La Carmelita Espanya cada dia més castissa. Una nit, aquella noia provocarà una tragèdia.

Per cà'n «Refectorium» tornen a fer grimègia. Hi ha *ancing*, varietés, café bo i barato i penyes de bohemis. *da*e xicotes maques hi ha la Guerrero, la Rondeñita, a Dui ja coneixem del Paral·lel; l'Isabel Rueda, que és una queda que, vaja a qualsevol li agradaria fer-la moure, i la Rosarito Tejada, que no sabem si és la *polla* del *pollo* del mateix nom.

Al «Pompeyas», i procedent del «Monte-Carlo», ha debutat la Merceneta Bueno, que *buenol* cantant es queda

— Perdoni, senyoreta, em permet una pregunta?
— Amb què me la farà?

sola, i això que nosaltres la voldriem acompanyar. Però no hi ha res a fer, ens consta. Quina llàstima!

I al «Ba a-clans» segueix el *Fri Fri* a gran alegria del *crayor* Serrano i de tota la demés colla.

EL NOCTÀMBUL, I ISCRET

AVUI fa vuit dies a «Romea» tinguérem festa grossa. Figurin-se que res menys que En Pirandello, el famós Pirandello, il·lustre hoste de Barcelona, donava una conferència dialogada, seguida d'una representació de *El barret de cascavells*, la primera de les seves produccions traduïda al català. La sala estava arxiplena i allí hi havia lo millor de lo millor. Escriptors, filòsofs, periodistes i gent de pasta. Llàstima que aquestes bones coses no siguin més freqüents.

No ens podem, per això, queixar del tot, perquè «Novetats», *Terra Baixa*, la immortal producció guimeraniana es presentava jove i fresca com mai, obtenint uns dels èxits més sorollosos que s'han registrat a aquella casa.

I com a digne remat de totes aquestes manifestacions d'art català, la nota galanta, humorística, tan de la nostra terra, triomfava a l'«Espanyol», afirmant una volta més l'indiscutible valia de l'*Amichatis* i d'En Mantua, *El país de la gresca*, mena de conglomerat vodeviles i realista, donarà bones entrades al teatre tan encertadament regentat per En Santpere i donarà lloc a un nou èxit per a la seva colla.

En Luna, en col·laboració amb En Paso i En Tomàs Borràs ha estrenat al «Tivoli» *Rosa de Fuego*, on la Leonis, la Herrero i En Sagi-Batba són objecte a cada representació d'inconfonibles mostres de carinyo i al «Victoria» les representacions de *La Vicària* obtenen més èxit de jornada en jornada. Molt bé, senyor Planas de Taverner!

Al «Goya», En Sassone segueix donant conferències i fent recitar versos a la Maria Palou, i la colla del «Apolo» alterna entre *S. M. la Luna* i *Bum... allà va!* a preus d'avant-guerra.

I divendres tingué lloc al «Nou» l'estrena de *La gaviota*, que l'*Amichatis* i l'Armand Oliveros han donat a llum amb la cooperació d'En Millan, que en aquesta ocasió ha estat la llevadora que ha contribuït a que la criatura fos ben parida.

EL NEBOT TAFANER

CORREU SECRET

Isidre Creus i altres. No cal pagar res i estarem molt satisfets que per la mediació de LA TUIES trobin una padrineteta amant i carinyosa. — *Arh Heta*. Es publicarà. — *Capicua*. Respecte a això, no li podem dir res. Pot ésser més endavant. — *Gripau*. Es dolent. — *Bal d'Upha*. Veurem d'enquibir-lo. — *Tsar de Nepal*. El pseudònim està bé. La llàstima és que lo altre és pitjor que la *passa*. — *K. Britol*. Anirà, no mancava mes. — *Vertin*. L'hem llegit amb catxassa i no hi trobem res. — *Cast Anyer*. Veurem d'enquibir-lo.

<p>MAISON MEUBLÉE (VERDURA) Carrer de Barbarà, 37 Ascensor</p>	<p>Mont d'Or Meublée (VERDURA) Porta de Santa Madra 16, 6 al costat del Teatre Clavé, Barcelonés</p>
<p>GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat</p>	<p>Habitacions a 5 pessetes</p>
<p>Calefacció central</p>	

Nova casa de gomos higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Presentada a higienicas estacions LA CORONA presentada en forma de cigarets agipci - Des de 2'45 i'50 - ACORRASSATS PER A DO NAUFRAGAR a 2, 2 i 2 ptes. Tenim de tot i per a tot!

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIENIQUES I ESPAJOSES

QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE 1 A 10 PESSEUS

PERFUMERIA

ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjans de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial

Essalfer, 6
BARCELONA

QU'badà ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat-Lavafjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

EL CUPIDO

nomme amantissimes

Cafes UN REAL i amantissimes MLL

POSADA DE LA VEGA

Esplendides habitacions - Preus reduïts

Sant Olegari, 17 - BARCELONA

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇

Dissabtes, inyeccions de 606 914 a 6 pessetes.

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y ÚNICA CASA

EN GOMAS HIGIENICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 0'50 CAJA

1, SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

◇

Producto patentat contra la SALLENA (rouya). Des de dos a despartir-se la SALLENA en 10 minuta. Desconten sempre de les imitacions

COMTE DE L'ASALTO, 84. - BARCELONA

i Centre d'Español.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinaarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Revisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagaldé, Rumbia las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el quart fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani com la formosissima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el quart fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

LA NOCHE SAGRADA

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer i quart es completa la magistra i concepció oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

Enric Serra

- Cada dematt, m'entraràs el cafè amb llet al quarto, sents?
- Això els primers dies, però després ja me l'entrarà vostè a mi, veritat?